

УДК 821.111(73)
С60

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

First published 2024 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Перекладено за виданням:
Soltani S. *Cross the Line : A Novel* / Simone Soltani. —
London : Pan Macmillan, 2024. — 400 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

ISBN 978-617-15-1172-9
ISBN 978-1-0350-4510-5 (англ.)

© Simone Soltani, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Пролог

ДЕВ

Жовтень. Остін, Техас

Я замахався. Мати рідна, як мене *все* задовбало. Голос інженера з перегонів лунає у моєму вусі, засипаючи питаннями на кшталт «Що сталося?», «Чи з тобою все гаразд?» і, найважливішим, — «Наскільки сильно пошкоджене авто?». Я мушу відповісти — мушу запевнити його і команду, що я досі при тямі по тому, як вилетів із траси і вривався у відбійник на швидкості майже сто шістдесят кілометрів на годину. Зараз їм доводиться покладатися на мої життєві показники, що відображаються в них на моніторах у боксі, бо я, здається, не здатен складати букви в слова, щоб відповісти. Не тому, що зі мною фізично щось не так. Просто мій мозок... він ніби зараз не тут. Він взяв вихідний. Пішов на клятий ланч. І сталося це геть не через аварію.

— Деве? — голос Бренні продирається до мене як із туману, його глибоке занепокоєння чітко чути крізь навушники. — Ти мене чуєш? З тобою все добре? Повторюю, з тобою все добре?

— Усе гаразд, — я випльовую слова, досі міцно стискаючи кермо. Не здивуюся, якщо під рукавичками кісточки

моїх пальців побіліли. — Але машина перетворилася на брухт. Мені прикро. Це я винен.

Як будь-якому хорошому механіку, Бренні кортить запитати, в чому була проблема, але він також розуміє, що краще не ставити подібні запитання на командній лінії, де слухати може хто завгодно. Тож доведеться зачекати до розбору перегонів, і вже потому я отримаю прочуханку від боса, капітана нашої команди і мого головного механіка. І це буде заслужено, бо я справді винен.

Проблема не в автомобілі, не в дорожньому покритті, іншому водієві чи силі природи. Ні, сидючи за кермом, я скоїв смертний гріх.

Я відволікся.

Цього не мало статися. Подібного не траплялося за всі роки моїх перегонів і жодного разу за п'ять років, що я брав участь у Формулі-1. Я ніколи не дозволяв думкам блукати настільки, щоб запізно загальмувати і втратити керування. А сьогодні я не встиг зреагувати, тому здійснив кісткодробильну зупинку у відбійник.

— Глуши мотор і повертайся в бокс, — каже Бренні.

Я роблю те, що мені кажуть, перш ніж зіпсувати ще щось. Можу тільки уявити, що скажуть телекоментатори, обговорюючи можливі причини аварії. Я практично чую, як вони промовляють: *«Дуже прикро, що так сталося, але головне, що з ним усе добре»*.

Але зі мною не все добре. Геть не все. Я дуже-дуже облажався, і я зараз не про аварію.

Не можу позбутися цих думок, навіть коли вилажу з понівеченої машини й все далі відходжу від цих мільйонних збитків. Якщо бути чесним із собою, можливо, нічого вже й не налагодиться.

Минулого вечора я поцілував Віллов Вільямс. І тепер я наче живий мрець.

Розділ 1

ВІЛЛОВ

Сім місяців по тому

Кінець травня, Нью-Йорк

Я ледь не спалила власну квартиру. Знову. Ну чому готувати тістечка макарони так складно? Вони маленькі й милі, а в рецепті суперпрості інгредієнти — лише ячні білки, мигдалеве борошно і цукор. Тоді чому, ну чому я не здатна спекти бодай одну партію і не спаскудити все?

— Ні, от лайно, — бурмочу я, хапаючи зі стільниці прихватку й дістаючи з духовки тістечка, що вже димлять.

Якщо вірити таймеру, вони мають бути готові не раніше як за п'ять хвилин, а вони вже згоріли до хрусткої скоринки. Або в рецепті вказали неправильну температуру, або ж в мене духовка з самісінького пекла. Ставлю на другий варіант.

Я намагаюся відтворити рецепт класичних макаронів зі знаменитої «Кондитерської Стелли Марго», бо десь місяць тому єдину точку в Нью-Йорку зачинили на ремонт, а я просто не можу без них жити. Вже самої цієї новини було досить, щоб я почала думати про повернення на західне узбережжя, де кондитерські Стелли практично на кожному кроці.

З іншого боку, я не зможу повернутися в Сан-Дієго до родини, якщо за наступні кілька місяців не знайду собі роботу. Я приїхала в Нью-Йорк чотири роки тому, щоб навчатися у коледжі, і планувала залишитися тут, можливо, на решту свого життя. Освіту мені оплачували мої дивовижні батьки, з умовою, що після навчання я буду забезпечувати себе сама.

Якщо чесно, їм нескладно продовжувати мені допомагати, вони цілком мають для цього всі засоби, але тут уже питання принципу. Я обіцяла і планую дотриматися обіцянки. Та просто не думала, що буде аж так складно.

Під час навчання на бакалавраті я надрилася на подвійній спеціальності — комунікації і спортивний маркетинг, а також вивчала англійську і щосеместру проходила стажування. Мені здавалося, з таким досвідом буде легко знайти роботу на повну ставку у маркетинговому відділі якоїсь професійної спортивної команди — іншими словами, роботу мрії. Але після десятків заявок, які абсолютно проігнорували, і до того ж не отримавши жодного дзвінка після співбесід і чуючи нескінченні побрехеньки під назвою «Ми з вами зв'яжемося», я і досі безробітна.

Було б значно гірше, якби я закінчила навчання раніше, а не минулого тижня, хоча я вже кілька місяців тому розіслала своє резюме, сподіваючись отримати роботу ще до вручення диплома. Мій брат знайшов роботу у своїй галузі за кілька місяців до випуску, тож я висувала, що немає причин, чому б і я так не зробила.

Ха! Доля зіграла зі мною злий жарт, бо я досі без роботи, з мінімальною сумою грошей на банківському рахунку, і за дві години їзди до найближчої «Кондитерської Стелли Марго». І не скажеш, що я проживаю *своє найкраще життя*. Але дідько, доведеться щось таки робити.

— Що горить? — запитує з порога Шанталь і кривиться від запаху.

Я зітхаю і йду відчинити вікно, зиркаючи на свою суїдку по квартирі.

— Мої сподівання і мрії.

— Ясенько. Сморід жахливий.

І не посперечаєшся.

— За сьогодні це вже четверта спаскуджена партія, — нарікаю я, підступаючи до Шанталь. Шукаючи розради, я притуляюся скронею до її плеча. Хоча це не зовсім її плече, бо я метр п'ятдесят з кепкою, а вона — справжня богиня зі зростом метр вісімдесят. — Перша партія макаронів вийшла недостатньо солодкою. Друга — пласка, як млинці. Третя не допеклася, а ці...

— Згоріли.

— *Підрум'янилися*, — виправляю я, відхиляюся і ніжно дивлюся на Шанталь. Я не можу сердитися на неї, бо в якийсь момент печиво таки *зайнялося* полум'ям. — Мені не вдається зробити правильно, і я не знаю, що саме роблю не так.

Точно як метафора до мого теперішнього життя.

— Перепочинь, — промовляє Шанталь. У її впевненому голосі вчуваються нотки ніжності. — Спробуєш ще раз завтра.

Вона має рацію, я обов'язково зберуся, обтріпаюся і завтра спробую ще раз, як, власне, і завжди. Але Шанталь знає, наскільки мені хочеться мати ідеальне життя і як мене засмучує те, що не вдається його досягти. Ми стали сусідками ще на першому курсі, тож вона була свідком всіх моїх злетів і падінь, і мені дуже пощастило, що її робота мрії на позиції фінансового аналітика — уявіть лишень собі — дозволила їй залишитися зі мною в Нью-Йорку. Не знаю, що я робила б без неї.

— Замовлю нам доставку, щоб не треба було заходити в цю зону лиха, — каже вона, дістаючи телефон із задньої кишені джинсових шортів, що демонструють її довгі темно-коричневі ноги. — І перевір телефон, гаразд? Він безперестанку дзижчить у тебе в кімнаті і зводить мене з розуму.

Я кидаю в її бік присоромлену усмішку.

— Вибач. Не хотіла, щоб мене відволікали, тому залишила його там.

Вона грайливо зводить брову.

— Тобто не хотіла, щоб він знову впав у тісто?

Мое обличчя заливає жаром від згадки про ту кулінарну пригоду.

— Це сталося тільки раз!

Шанталь виходить із кухні й закидає коси на одне плече, від чого намистинки на їхніх кінцях злегка брязкають від кожного кроку. Минулого тижня я допомагала їх обирати — золоті й насичено-блакитні, що ідеально пасують до теплої погоди і є наче останнім окриком безтурботності перед новою «професійною» зачіскою, яку вона матиме з наступного тижня разом із новою роботою. Було б чудово, якби світ перестав говорити темношкірим дівчатам, які зачіски їм належить мати, але сьогодні не той день.

Зітхнувши, я розв'язую фартух і вішаю його на гачок біля вікна. Світло-рожева бавовна розвівається на теплому вітерці, мовчки глузуючи з мене і моєї невдачі. Тож я навіть не дивлюся на підсмажені макарони, коли виходжу з кухні і йду вузьким коридором до своєї спальні.

Дорогою проходжу повз відчинені двері у кімнату Грейс і вловлюю уривок телефонної розмови. Судячи з випадкового стогону і кількох слів кантонською, які я зрозуміла завдяки урокам, що вона їх мені давала впродовж кількох років, Грейс розмовляє з матір'ю. Вона, ймо-

вірно, переконує її, що не пропустить свій завтрашній літак до Гонконгу, як робила це вже двічі до цього.

Дівчина махає пальцями, коли я проходжу повз, а я у відповідь надсилаю їй повітряний цілунок і прослизую у свою сусідню кімнату. Сонячне проміння пробивається крізь напівпрозорі фіранки, відкидаючи короткі тіні на робочий стіл. Мій телефон лежить на стільниці, затиснутий між кількома засобами для догляду за шкірою і горнятком з блискучими гелевими ручками. Екран темний, але коли я беру телефон в руки, мене зустрічає низка текстових повідомлень і кілька пропущених дзвінків від брата.

Більшість припустила б, що сталося щось серйозне, але для Оклі це звична поведінка. Якщо він не може зв'язатися зі мною — та й з будь-ким, коли на те пішло, — з першої спроби, він надсилатиме повідомлення і телефонуватиме, доки ця людина не візьме слухавку. Ніяких компромісів.

Я не читаю жодне з двадцяти текстових повідомлень. Найімовірніше, там самі емоджі й фрази на кшталт «*Візьми слухавку!!!*», що повторюються знову і знову. Тож я натискаю на його ім'я і прикладаю телефон до вуха, падаючи на зім'яту ковдру, щоб дивитися на цегляний багатоквартирний будинок через дорогу.

— Довго ж ти, — бурчить Оклі, відповідаючи на дзвінок.

— Була зайнята, — уникаючи пояснень, промовляю я. Якщо зізнаюся у своєму фіаско з випічкою, він мені життя не дасть. — Що сталося?

— Хочеш у Монако?

Ще одна річ про мого брата: він не ходить околяса.

Я вже звикла до цього, але його запитання все одно заскочило мене зненацька.

— Монако? — перепитую. — Ти про країну?